

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN
- DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN -

— OPGERICHT IN 1896. —

Worden de rechtschapenen talrijk, dan verheugt zich het volk,
maar heerscht een booze, dan zucht het. Salomo.

1 Febr. 1914.

No. 3

19e Jaargang.

EEN GELIJKENIS EN EEN TOEPASSING.

De geschiedenis van twee lampen.

Door James. E. Talmage, van den raad der Twaalf Apostelen.

Onder de stoffelijke dingen van het verleden, — dingen die ik voor de zoete herinnering en omreden hun aangenaam gezelschap in voorbijgeganen tijd, in gedachten houd, — is eene lamp. Een lamp van het Argand-type, in de dagen van hare populariteit algemeen bekend als de „Studenten-lamp;” zoo genoemd om hare speciale en bijzondere geschiktheid voor de tafel van den lezer. Zoodanige lampen behoorden in het verre verleden onder de besten van hare zusteren. Zeer weinige jaren slechts scheidt het verre verleden van het tegenwoordige, wanneer gemeten in termen van verbetering en vooruitgang. In den tijd van het verre verleden waarvan ik spreek, was het lichtgas alleen nog maar bekend in groote steden of in aanspraak makende dorpen met eene geschiedenis; en electricisch licht was in de woningen eene zeldzame nieuwigheid. Kaarsen en olielampen waren de eenige algemeene middelen van huisverlichting.

De lamp waarvan ik spreek, de studentenlamp van mijne school- en collegedagen, was een van de besten in haar soort. Door moeilijk opgespaard geld had ik haar gekocht; en ik telde haar onder mijn meest geliefde bezittingen. Dat type van een lamp was voorzien van een kleine holle pit, en had een rechtopgaande, cilindervormige schoorsteen, met eene vernauwing aan het ondereinde, waarop eene verbreding dezelve weer met den brander verbond. Zij was geconstrueerd overeenkomstig de beste wetenschappelijke kennis van die dagen. Haar kokervormige pit, minder dan een vingerbreed in doornet, met voldoende gelegenheid tot luchttoevoer aan den bodem, verzekerde nagenoeg algeheele verbranding met een minimum van krachtverlies door nuttelooze voortbrenging van warmte. Het olie-reservoir was door een rechtopgaanden standaard ondersteund, onderscheiden duimen verwijderd van de

plaats van verbranding; en tengevolge daarvan wierp de houder geen schaduw op de gedrukte bladzijde of op het beschreven vel, verondersteld natuurlijk dat de lamp op haar juiste plaats stond.

Ik droeg goed zorg voor mijn lamp. Ik was er trotsch op zooals de ruiter zich trotsch gevoelt op zijn paard. Hij staat er op het persoonlijk te voeden en te verplegen, en zoo ook stond ik niemang anders dan mijzelfen toe de pit te snuiten, de schoorsteen schoon te maken, en het reservoir van mijne lamp te vullen. Helder brandende, met haar diepgroene, opaalkleurige schaduw, schitterend weer en terugkaatsend beneden, verspreidde zij een algeheel voldoende verlichting op mijne bladzijde, en als ik avond op avond, vroeg en laat, wakende doorbracht, werd mijn lamp mij meer dan enkel een stoffelijk verlichtingsapparaat — zij werd een medegevoelende kameraad, een inspiratie tot geestelijke verlichting. Gij die in strijd en moeite zijt geweest, gij die te worstelen hebt gehad met wederwaardigheden, en beoorloogd zijt geworden door het wisselvallig noodlot, gij die door al zulk verplichtend inspannen gezegend zijt geweest met een nimmer falend vriend, een altijd tegenwoordig en steeds gereede kameraad, — gij kunt iets gevoelen van de betrekking die ik had en nog heb op mijn getrouwe lamp. Vergeleken met waskaarsen en met gewone olielampen was zij een van hooge verdienste. Wat maakt het uit dat een zoodanige lamp thans onvoldoende en duister wordt geacht? Het was de beste die ik kende; in haar tijd was zij uitnemend. Vraagt gij hoeveel licht zij gaf? Zonderling genoeg, ik kan u antwoorden met juistheid nagenoeg, want te dien tijde, in dat verre verleden, was ik student in de wetenschap; en overeenkomstig de wetten van het meten van het licht had ik mijn lamp getoetst in het verbeterde laboratorium wat ik had aangelegd. De lamp was omstreeks twaalf kaarsensterkte, uitgedrukt in termen van de algemeen erkende standaardberekening. Dat was schitterend in dien tijd, — in dat lang verleden — herinnert u.

Op zekeren zomeravond zat ik vlijtig peinzende en tegelijk rustig in de open lucht, buiten de deur der kamer waarin ik woonde en studeerde. Een vreemdeling verscheen. Ik merkte op dat hij een taschje met zich droeg. Hij was minzaam en onderhoudend. Ik haalde een tweede stoel van binnen en wij keuvelden tezamen totdat de schemering was over gegaan in donker en het donker in duisternis.

Toen zei hij: «U is een student, en hebt zonder twijfel des avonds veel werk te doen. Wat soort van lamp gebruikt u?» En zonder op een antwoord te wachten, vervolgde hij: «Ik heb hier een uitstekend soort van lamp die ik u zou wenschen te laten zien, een lamp ontworpen en samengesteld overeenkomstig de laatste pogingen van toegepaste wetenschap, ver overtreffende elk ander tot heden toe voortgebracht als een middel van kunstmatige verlichting.»

Ik antwoordde met vertrouwen, en ik belijd, niet zonder zekeren

trots: «Mijn vriend, ik heb een lamp, een die onderzocht en beproefd is geworden. Zij is mij tot gezelschap en vriendin geweest vele lange avonden. Het is een Argand lamp, en nog wel een van de besten. Ik heb haar van daag schoongemaakt en in orde gebracht. Kom er een oogenblik in, zij is voor de verlichting gereed, ik zal u mijn lamp laten zien, en dan moogt ge mij vertellen of uwe lamp met mogelijkheid beter kan zijn.»

Wij gingen mijn studeerkamer binnen, en met een gevoel wat ik acht verwant te zijn aan wat de athleet gevoelt die gereed staat den wedstrijd te beginnen met een die hij beschouwt als een medelijdenwekkend minderwaardigen tegenstander, waagde ik de proef met mijn welingerichte Argand

De bezoeker was woordenrijk in zijn lof. Het was, — zoo zeide hij, — de beste lamp in zijn soort. Hij betuigde nimmer een lamp te hebben gezien die beter in orde was. Hij draaide de pit op en naar beneden, en oordeelde de reguleur volkomen in orde. Hij verklaarde nimmer tevoren te hebben beseft hoe volkomen voldoende een «studenten-lamp» kon zijn.

Ik hield van de man; hij scheen mij wijs te zijn en voorzeker had hij zich in mijne gunst ingewerkt. «Die mijn lamp lief heeft, die heeft mij lief» dacht ik, met levendig gevoel eene uitdrukking aanhalende gewoon in die dagen.

«En nu,» zoo zei hij, «zal ik met uwe toestemming mijn lamp eens opsteken.» Hij nam uit zijn tasch een lamp toen bekend onder den naam van de «Rochester.» Zij had een schoorsteen, welke, vergeleken met de mijne, was als de rookpijp van een fabriek naast den haardkoker van een woonhuis. Haar holle pit was breed genoeg om vier van mijn vingers er in te leggen. Haar licht verhelderde de verst verwijderde plekken van mijn kamer. In haar schitterenden gloed brandde mijn eigen kleine Argandpit met zwakken gelen schijn. Tot op dat oogenblik van overtuigende demonstantie had ik nimmer de duistere minderwaardigheid gekend waarin ik had geleefd en gewerkt, gestudeerd en gestreden.

«Uw lamp wil ik koopen,» zei ik; „ik behoef geen verdere verklaring, nog verduidelijking.» Dienzelfden avond nam ik mijn nieuwe aanwinst mede naar het laboratorium, en bepaalde hare sterkte. Haar licht was over de achtenveertig kaarsensterkte; volle vier malen de kracht van mijn studentenlamp.

Twee dagen na de koop ontmoette ik den lampenkoopman op straat, omstreeks middag. Op mijn ondervraging antwoordde hij dat de zaken goed gingen; de vraag naar zijn lamp was grooter dan waarin de fabriek kon voorzien. «Maar,» — zoo zei ik, — «werkt u vandaag niet?» Zijn antwoord was eene les. «Denkt u dat ik zoo dwaas zou zijn om midden op den dag rond te gaan en te trachten lampen te verkoopen? Zou u er een hebben gekocht wanneer ik haar voor u had opgestoken tijdens de zon scheen? Ik koos den tijd om u de meerderwaardigheid van mijne

lamp boven de uwe te toonen; en u was verlangend de betere te koopen die ik u aanbood, niet waar?»

Dat nu is de geschiedenis. Overweeg thans de toepassing van een gedeelte, een zéér klein gedeelte, ervan.

«Laat uwe lichten alzoo schijnen voor de menschen, opdat zij uwe goede werken mogen zien, en uwen Vader die in de hemelen is, verheerlijken.»

De man die mij een lamp wou verkoopen stelde de mijne niet in 't ongelijk. Hij zette zijn grooter licht naast mijn zwakkere vlam, en ik haastte mij de betere te erlangen.

De zendelingen-dienstknechten van de Kerk van Jezus Christus in deze dagen zijn uitgezonden, niet om het geloof van anderen aan te vallen of bespottelijk te maken, maar om der wereld een meerderwaardig licht voor te zetten, waarbij de rookende duisternis van de flikkerende vlammen der door de menschen gemaakte belijdenissen duidelijk wordt. Het werk van de Kerk is opbouwend, en niet afbrekend.

Met betrekking tot de verdere beteekenis van de gelijkenis, laat hem die oogen en een hart heeft, zien en verstaan.

VERPLAATST.

27 Januari 1914. De navolgende ouderlingen zijn als volgt verplaatst:

Leland L. van Orden en Franklin R. Smith van de Rotterdamsche naar de Amsterdamsche conferentie. Henry J. Watkins van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche, John E. Adams van de Amsterdamsche naar de Rotterdamsche, Nico Teerlink van de Arnhemsche naar de Rotterdamsche, Jos. W. Nikolaus van de Arnhemsche naar de Antwerpsche, Leslie T. Foy van de Groninger naar de Rotterdamsche, en E. Milton Christensen van de Rotterdamsche naar de Arnhemsche conferentie.

EEN WAAR VOLGELING VAN CHRISTUS.

Op den 12den Januari 1914 lag er in de stad Middelburg een belangrijke hoeveelheid sneeuw onderwijl het zeer koud was. Velen van het jonge volkje was uit schaatsrijden op het eerste ijs van den winter, terwijl zij van rijperen leeftijd thuis waren gebleven, zich om het vuur hadden geschaard en naar den wind luisterden die zijn somberen zang zong rond de hoeken van het huis.

Wanneer omstreeks zeven uur in den avond men de moeie had gedaan de vorst van de ruiten te ontdooien en een blik naar buiten te werpen dan had men twee Mormoonsche zendelingen kunnen zien, hun ooren en gezicht goed tegen de koude ingepakt, de deur openende van een gewoon woonhuis. Daar binnen was een klein aantal menschen bijeen, sprekende over een onderwerp

wat van buitengewone belangrijkheid scheen. Na enkele woorden van groet te hebben gewisseld en een zetel te hebben genomen, namen ook de nieuwaangekomenen deel aan de bespreking. Het onderwerp onder behandeling was de doop. De reden waarom men zoo ernstig was, was omdat de vader des huizes, een man van twee-en-zestig jaar, dien avond wenschte gedoopt te worden, terwijl zijne vrouw en verdere familie hem trachtten te bewegen enkele weken te wachten totdat het weer wat milder zou zijn geworden. Omreden de leeftijd van den hoogbejaarden man en den toestand van het weer bood een van de zendelingen hem aan om na een paar weken hem mede te nemen naar Rotterdam alwaar een doopvont was. „Neen” — zoo was het antwoord, „ik weet dat het evangelie de waarheid is, en zoo als ik ben kan ik niet deelen in de voorrechten der Kerk. Daarom zou ik het niet één oogenblik langer uit willen stellen, en wat het weer aangaat, ik acht het voor mijzelf niet te koud.” Met andere woorden, hij geloofde in het woord van God, waar het zegt: „Zoekt eerst het koninkrijk Gods en zijne gerechtigheid, en alle dingen zullen u toegeworpen worden,” en zijn oprecht geloof was, dat zoo hij den Heer wilde zoeken nu Hij te vinden was, hij van deze handeling geene nadeelige gevolgen zou ondervinden, of, zooals hij het uitdrukte, „ik ben in het koude water geweest als het niet noodig was, waarom zou ik aarzelen nu het wel noodig is!” Na enkele weinige voorbereidingen maakte men dan zijnen weg langs een besneeuwden en winderigen dijk naar een passende plaats, en deze oude man, sterk in het geloof, werd tot de kudde van Christus ingelijfd. Eene verordening welke aangenaam was in de oogen van God, welke vreugde veroorzaakte in den hemel, en die mij leidde tot de verklaring dat hier nu inderdaad iemand was die liever God wenschte te dienen dan de wereld. Waarlijk, hij was een waar volgeling van Christus.

Middelburg, Zeeland.

ESTEL L. WRIGHT.

AFSCHEIDSWOORD.

Ontslagen zijnde van mijn werk in dit gedeelte van des Heeren wijngaard, en verlangend zijnde een afscheidsgroet te brengen aan al de zendelingen en heiligen, maar niet in de gelegenheid zijnde u allen persoonlijk te bezoeken, neem ik de gelegenheid te baat de Ster te gebruiken om u mijne groeten over te brengen en u te danken voor uwe ondersteuning en hulp die ge mij bewezen hebt, mijne zending daardoor eene aangename en succesvolle makende. Nu dat mijn werk alhier tot een eind is gebracht kan ik niet beseffen dat ik bijna zeven-en-twintig maanden in dit land heb doorgebracht, zóó snel en zóó genotvol is de tijd voorbijgegaan. Gedurende de maanden hier doorgebracht heb ik mij verheugd in mijn werk onder het volk van Holland alsmede in mijne betrekkingen tot de zendelingen. Ik gevoel den Heer te moeten danken

voor de groote zegening die Hij op mij heeft uitgestort door mij in het zendingsveld te laten komen, en als een van Zijne dienstknechten in Zijnen wijngaard te mogen werken, en tevens voor de zegeningen die ik alhier meer heb mogen genieten.

Ik verlang al de zendelingen te danken voor het werk wat zij hebben gedaan, en voor de energie betoond in de bevordering van Gods groot plan van zaligheid, en voor de ondersteuning aan mij geschonken, niet alleen in hun geloof en gebeden, maar eveneens in hun werk gedurende den tijd dat ik het voorrecht genoot over deze zending te presideeren. Zij hebben getoond dat het geen verschil maakte wie over hen presideerde, maar dat zij werkende waren voor één groot doeleinde, het oogmerk namelijk om zielen tot de kennis der waarheid, zooals in deze dagen geopenbaard, te brengen. Ik stel hun liefde en toewijding op prijs die zij hebben betoond in het schoone blijk van herinnering wat zij aan mij geschonken hebben. Ik kan hen verzekeren dat de herinneringen aan Holland en de Hollandsche zendelingen en den tijd hier doorgebracht een bron van genot voor mij zullen zijn in mijn nog toekomstig leven. In het bijzonder wensch ik Secretaris West te danken voor zijn werk op het hoofdkantoor. Meer is het op prijs gesteld dan hij ooit zal kunnen beseffen. Ik zou niet weten hoe de zaken wel gegaan zouden zijn als hij niet met mij was geweest, om, schouder aan schouder, de verantwoordelijkheid dezer zending te helpen dragen. Ik acht het een groote eer in aanraking te zijn gekomen met zoodanig een man als broeder West en het voorrecht gehad te hebben met hem te mogen arbeiden. Moge God hem zegenen in zijn werk. Broeder Tiemersma alzoo dient een aandeel te nemen in mijnen dank voor het goede werk wat hij gedaan heeft met betrekking tot de Ster, zoowel als voor zijne andere bezigheden in het zendingsveld. Door zijne onvermoeide pogingen is de Ster in staat geweest tweemaal per maand te verschijnen en zijn zendingswerk onder het volk te verrichten, Hij eveneens was het die de „Artikelen des Geloofs” vertaald heeft, en mede heeft geholpen dezelve uit te geven. Dit op zich zelve is waard een bron van groote vreugde te zijn voor hem zoowel als het dat voor ons is. Mogen de uitgezochtste zegeningen van God de zijne zijn, bij zijn voortgang in het goede werk waarin hij betrokken is.

Eveneens verlang ik de verschillende conferentie-presidenten te danken, alsmede het locale priesterschap, voor hunne onvermoeide pogingen om de leden in onderlinge harmonie met elkander te houden; de zustervergaderingen voor haar goed werk; de verschillende koren en de leiders daarvan, en de organisten voor hunnen dienst in het werk des Heeren; en tevens al de leden der Kerk, en de vrienden der zendelingen die zooveel hebben gedaan om te helpen dit werk voort te doen rollen. Ik zeg tot u, een en allen, dat God u zegenen zal voor uw goed werk. Zijne zegeningen op u uitgestort, zullen verre uwe verwachtingen overtreffen.

Ik acht het een groot voorrecht de gelegenheid te hebben gehad in aanraking te komen en te mogen werken met Pres. Richards en zijne vrouw, gedurende de laatste maand, en ik dank hun voor al de hulp die zij mij hebben gegeven en voor de vele aangename uren in hun gezelschap doorgebracht. Ik wensch hen toe de zegeningen van den Allerhoogste. Mogen zij succes hebben in hun werk en mogen zij elke minuut van den tijd genieten en zich daarin verheugen, die zij door zullen brengen in het land van Holland om het evangelie der zaligheid tot dit volk te prediken.

Het jaarlijksch rapport is samengesteld en het is meer dan voldoende, en ik ben trotsch mijn naam daaronder te mogen zetten. Het toont aan dat door de zendingen en de leden een groot werk in dit land gedaan is geworden, en dat God Zijne zegeningen in rijken overvloed over ons heeft uitgestort, en dat Hij onze pogingen met succes heeft bekroond, voor alle deze dingen waarvoor wij Hem danken.

Ik bid den Heer dat Hij u allen moge zegenen in uwe pogingen om het goede te doen, en dat Hij mij moge helpen om in Zijn werk voort te gaan in het nieuwe arbeidsveld waartoe ik geroepen ben, dewijl ik op mijn ontslag van mijn werk in Holland niet terneder zie als een algeheel ontslag van mijn zendingsarbeid, maar slech's als op eene overplaatsing naar een ander gedeelte van des Heeren wijngaard. Ik bid dat wij altijd bevonden mogen worden in het pad van rechtvaardigheid en waarheid, onze werkzaamheden volbrengende naar het beste van onze bekwaamheden.

T. C. HAIR.

BIJ HET ONTSLAG VAN PRES. HAIR.

Een enkel woord slechts als aanvulling bij het artikel van Pres. Hair, afgedrukt in dit nummer.

Wij gevoelen het onzen plicht Broeder Hair te danken voor alles wat hij gedaan heeft tijdens zijn hierzijn, als reizend zending, als secretaris, en laatstelijk als president der zending.

In alle dingen heeft Pres. Hair getoond de rechte man te zijn op de rechte plaats. Sprekende over een ander zending, voor jaren reeds naar huis gegaan, hoorden wij den toenmaligen president eens zeggen: „dat was een man die in alle opzichten vertrouwd kon worden, onverschillig waar ook geplaatst, en wat werk ook gegeven.” Met betrekking tot Pres. Hair maken wij gaarne die woorden bij deze gelegenheid tot de onze. Inderdaad was onze geachte, geëerbiedigde en geliefde broeder getrouw en bekwaam in alles wat hem was gegeven te doen. De liefde en toewijding van al de zendingen was in even groote mate zijn deel, ofschoon hij slechts tijdelijk als president was aangesteld, en gekozen uit het lichaam van zendingen in wier midden hij zich had bewogen, als deze waardige jongelingen dit hadden geschonken aan zijnen voorganger Pres. Eardley.

Dat God de Vader hem moge zegenen en beloonen voor het goede en getrouwe werk verricht, is voorzeker niet alleen onze wensch, maar die van allen welke met hem in aanraking kwamen.

REDACTIE

ONTSLAG EN BENOEMING

Op 27 Januari zijn van hunne zendingen alhier eervol ontslagen Conferentiepresident J. W. Jones, Ouderlingen Paul Ellis, John E. Sanders, en Frank F. Pyott.

Pres. Jones kwam aan op 16 Juli 1911, en werd gezonden naar de Groninger conferentie, van waar hij op 1 Maart 1912 verplaatst werd naar Amsterdam om daar in afdeeling II te werken. Van Amsterdam II werd hij op 26 Juli van 't zelfde jaar verplaatst naar den Haag in de Rotterdamsche conferentie, van waar hij op 26 Januari 1913 naar Breda werd gezonden, alwaar het hoofdkantoor gevestigd werd van de Antwerpsche conferentie.

Ouderling Paul Ellis kwam eveneens aan op 16 Juli 1911, en werd gezonden naar de Amsterdamsche conferentie met aanstelling om in afdeeling II aldaar te werken. Vandaar werd hij op 15 April 1912 verplaatst naar Zwolle in de Arnhemsche hoofdafdeeling, om op 15 September weer van daar overgeplaatst te worden naar den Haag in de Rotterdamsche conferentie, alwaar hem de leiding van die vertakking werd opgedragen. Ten slotte werd hij op 15 Mei nogmaals verplaatst, thans naar Amsterdam alwaar hij bleef tot den datum van zijn ontslag.

John E. Sanders kwam aan op 16 Augustus 1911 en werd als voorloopig arbeidsveld de Groninger conferentie aangewezen en meer in het bijzonder om te werken in Winschoten. Vandaar werd hij op 10 Juni 1912 overgeplaatst naar de Arnhemsche hoofdafdeeling met bestemming voor Nijmegen, en later naar Zwolle, eveneens in dezelfde conferentie. Van Zwolle werd hij op 17 Mei 1913 gezonden naar Amsterdam II, alwaar hij tot den datum van zijn ontslag verbleef.

Frank F. Pyott kwam eveneens aan op 16 Augustus 1911, en werd aangewezen om te blijven werken in de Rotterdamsche conferentie, vanwaar hij op 8 Juli 1912 gezonden werd naar de Groninger conferentie om de leiding op zich te nemen van de gemeente in Harlingen. Vandaar werd hij 25 Januari 1913 overgeplaatst naar de Amsterdamsche conferentie om te fungeeren als leider der vertakking Amsterdam II, terwijl hij op 15 October wederom naar Rotterdam werd verplaatst.

Om Pres. Jones als conferentie-president op te volgen is benoemd Ouderling Estel L. Wright, tot heden werkzaam in Middelburg, eene vertakking van dezelfde conferentie.

DESTER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie :
LE GRAND RICHARDS.

Assistent :
B. TIEMERSMA

HET WOORD VAN WIJSHEID.

Op den 27 sten Februari 1833 is er door den Heer aan Zijnen profet Joseph Smith, te Kirtland eene openbariug gegeven die ouder de Heiligen toen, en in latere tijden, algemeene bekendheid heeft erlangd. We vinden deze openbaring in zijn geheel opgeteekend in de 89 ste afdeeling van Leer en Verbonden, en zij draagt over het algemeen nog steeds denzelfden naam waarmede het door den Heer werd goedgevonden haar te noemen. We bedoelen die zaak waarvan de naam hier boven dit artikel is geplaatst.

Het Woord van Wijsheid. Dezen titel oppervlakkig gelezen zou men zoo zeggen dat daar heel wat anders mede zou moeten te kennen worden gegeven dan er inderdaad in gevonden wordt. Wijsheid!? Dan denkt men onwillekeurig aan geleerdheid, aan kennis en aan wetenschap. Aan de verschillende zaken en beginselen door de geleerde mannen der wereld bestudeerd, en aan hunne onderscheidene conclusies daaruit getrokken. En toch is er in deze eenvoudige openbaring, in directen zin althans, geen sprake van iets zoodanigs.

In het Woord van Wijsheid wordt door den Heer het beginsel aangegeven van zekere levenswijze, een volkomen stoffelijken levensregel, bepalende wat wel, en wat niet goed is om te eten, te drinken, enz. Kortom, een practische raadgeving die, wanneer in acht genomen, den Heiligen zooveel mogelijk de gezondheid waarborgt, alsmede stoffelijken welstand, en al hetgeen onder deze rubriek verder behoort te worden gerangschikt.

En hoe eenvoudig zijn hier de woorden van God. Geen geleerde betoogingen, geen verhandelingen voor het meerendeel van Zijne verbondelingen onbegrijpelijk, maar degelijke en zeer gemakkelijk te bevatten taal wordt er gebezigd. „Niet” — zoo zegt de Heer, — „als gebod of uit dwang, doch door openbaring en het woord van wijsheid, de orde en den wil van God aantoonende voor de tijdelijke zaligheid van al de heiligen in de laatste dagen.”

Na nog eenige inleidende woorden te hebben gezegd, gaat de openbaring voort op te sommen welke dingen niet goed zijn voor het menschdom om gegeten te worden, en die derhalve dienen vermeden. Geen wijn, geen sterke drank, geen tabak, geen heete dranken dat zijn de dingen die bij name worden genoemd. De zaken die in de allereerste plaats samenwerken om een nadeligen invloed op het menschdom uit te oefenen. Te dien tijde, —

in 1833 — dat die openbaring gegeven was aan het volk, was men, althans in die oorden, in kennis en ontwikkeling over het algemeen nog niet zoo ver gevorderd dat ook andersdenkenden dezelfde beginselen zouden huldigen en prediken, Thans, nu het al haast eene eeuw geleden is dat deze woorden door den mond des Heeren zijn gesproken, is de directe of indirecte invloed van het evangelie reeds zoo ver gegaan over de wereld, dat de heiligen lang niet meer het eenige volk zijn die zoodanige voorschriften huldigen, maar met recht mag worden gezegd dat Joseph Smith in zijn kwaliteit als profeet des Heeren de baanbreker is geweest, of beter uitgedrukt allicht, de pionier der geheelonthouding, welke thans in bijna alle beschaafde landen zoo zegenrijk onder de volkeren hare blauwe vaan ontplooit.

Onmiddelijk springt ons bij de beschouwing van de woorden, neegelegd in Afd. 89 van Leer en Verbonden, in het oog, het onderscheid wat er bestaat tusschen de woorden van God, geput uit eene oneindige wijsheid, en de woorden der menschen, die, met welke goede en reine bedoelingen ook gegeven, toch altoos in elk opzicht het zwakke en onvolkomene menschelijke blijven dragen. De geheelonthouding begon met, door den nood der tijden gedreven, de nadeelen en het gevaar in te zien van het gebruik van alcohol, als aanvangspunt het idee huldigende dat men zich van het drinken van die dranken, gewoonlijk bekend onder den naam van sterke dranken, zou onthouden. Eerst in latere tijden toen men het volk rijp achtte om op den ingeslagen weg eene schrede voorwaarts te doen, kondigde men als meening aan dat ook bier, en verder alle dranken die maar eenigzins alcohol bevatten, schadelijk en nadeelig werkten.

Het is natuurlijk volstrekt onze bedoeling niet een blaam te werpen op die wereldinstelling, die naar waarheid zulke schitterende en zegenrijke resultaten heeft weten te bereiken en die, den nood der tijden zoo goed begrijpende, moedig heeft weten toe te tasten en niet heeft geschroomd, trots vooroordeel en tegenstand, toch den vinger te leggen op de wondeplek der maatschappij. Integendeel, de Heiligen der Laatste Dagen stellen er eene eer in met deze schare van mannen en vrouwen, medestrijders en medestanders te zijn, gedrongen, en door hun inzicht in den toestand der wereld, en door hunne beginselen, neergelegd in den godsdienst door hen beleden.

Onze bedoeling echter is, — zooals gezegd — aan 't licht te zien getreden de superioriteit van de Goddelijke geboden boven de menschelijke instellingen. Het woord des Heeren omljnde niet alleen de sterke drank als giftig en schadelijk voor het lichaam en den geest des menschen, maar de openbaring spreekt eveneens van al die andere dingen die gemeenlijk worden beschouwd als onschuldige genotmiddelen.

(Wordt vervolgd.)

STATISTIEK VERSLAG

VAN DE NEDERLANDSCH-BELGISCHE ZENDING VOOR HET JAAR 1913.

Conferentiën.	Conferentie- Presidenten.	Zendingen.				Leden.			Kinderen onder 8 jaren oud.	Totaal aantal zielen.	Gedoopt.	Kinderen ingezend.	Naar Zion en Buitenland verfr.	Afgesneden.	Overleden.	Uren besteed Trakt. verspreiding.	Huizen van vreemdelingen bezoekt.		Evangelie- gesprekken.	Traktaten uitgedeeld.	Boeken verspreid.	Vergaderingen gehouden.
		Onderl.	Priesters.	Leeraars.	Diakenen.	Met traktaten.	Door uit- nodiging.															
Amsterdam .	Martinus Barton	14	2	10	15	25	697	749	165	914	65	26	37	1	9	4302	27338	4071	12218	105504	21089	1096
Arnhem . .	Ray D. Fitzgerald	10	1	5	6	243	255	52	307	17	11	18	7	3	3513	31047	2764	6827	59483	20183	631	
Antwerpen .	John W. Jones	6				16	16	2	18	6	2				2815	19524	2128	5277	50521	21505	148	
Groningen .	Arthur Millecam	10	4	3	2	10	240	259	68	327	21	10	13	6	3	2965	17935	2229	6289	43569	15797	560
Rotterdam .	W ^m E. McCullough	18	7	35	7	44	1052	1145	218	1363	90	48	54	17	8	5546	47099	3671	15635	96719	60133	1526
Zendings- Hoofdkantoor		3														19	148	8	60	322	621	
Totaal . .		61	14	48	29	85	2248	2424	505	2929	199	97	122	31	23	19160	143091	14871	46306	356118	139328	3961

T. C. HAIR, President.

VERSLAG VAN DE ROTTERDAMSCH E CONFERENTIE.

De halfjaarlijksche conferentie van de Rotterdamsche hoofd-afdeeling is aldaar gehouden geworden op Zondag 25 Januari, 1.1. Drie vergaderingen waren belegd, twee in onze eigen zaal St. Janstraat 15, en de derde in het „Nút”, Oppert 81. De zalen waren bij elke samenkomst tot aan de nok toe gevuld, en het was vooral de avondsamenkomst van omstreeks 700 menschen die ten hoogste inspireerend mocht heeten.

De eerste vergadering begon om 10 uur, en werd nadat door de vergaderden was gezongen, geopend met gebed door Ouderling R. Franklin Lambert, waarna het koor een zeer schoon lied ten gehoor bracht.

Een hartelijk welkomstwoord tot al de aanwezigen werd uitgesproken door den president der conferentie, Wm. E. McCullough, die er op wees hoe de geest des Heeren reeds in overvloed bleek uitgestort door zooveel menschen tezamen te brengen bij deze eerste samenkomst, terwijl hij het tevens als zijne hoop uitsprak dat veel goeds mocht worden geleerd door hen die de vergaderingen gedurende den dag bij zouden wonen.

Ouderling Paul Ellis was de eerste spreker, en op zeer interessante wijze werd door hem de leerstelling der Kerk aangaande den afval besproken, in het bijzonder wijzende op de veranderingen die in waren gesteld in de bediening van sommige verordeningen van het evangelie, kort na den tijd van Christus. De spreker haalde de woorden aan van een voornaam bedienaar des woords alhier, die namelijk de verordening van den doop van prinses Juliana volbracht, en in dat gezegde de minderwaardigheid erkende van de wijze van besprenkeling. De profeten van ouds voorspelden een honger en dorst in het land der toekomst, geen vleeschelijken honger en dorst, maar om het woord des Heeren te hooren; maar het zoude niet kunnen worden gevonden, ten bewijze strekkende dat de afval van het ware evangelie algemeen zou zijn.

Ouderling Alonzo Barker Jr. ontwikkelde in enkele wel gekozen woorden het standpunt van de Heiligen der Laatste Dagen met betrekking tot de herstelling van het evangelie, verklarende, dat ofschoon het treurig was te moeten gelooven dat de duisternis kort na den dood van de apostelen over de christelijke wereld kwam, de Heiligen eene bijzondere reden hadden zich te verheugen in de herstelling van datzelfde evangelie met al zijn krachten, gaven en zegeningen. Met een enkel woord werd verder nog gewag gemaakt van het vreemde maar niettegenstaande geloofwaardige van het feit dat God een ongeletterden jongeling uitverkoos om het instrument in Zijne handen te zijn deze herstelling in te luiden.

Ouderling Joseph Fiet sprak over het plan der zaligheid op zeer aangename wijze. De spreker haalde het leven van Christus aan en Zijne werken, zeggende dat het niet genoeg was enkel in

Hem en Zijne daden te gelooven, en het plan te volgen door Hem uiteengelijnd, maar dat Zijne werken en Zijnen wil gedaan moesten worden. Het plan van zaligheid werd vergeleken bij een huis, gebouwd eveneens overeenkomstig een van te voren overlegd plan. Om het huis volkomen en goed te krijgen dient de bouwmeester te werken in overeenstemming met elk onderdeel in het plan aangegeven. Hetzelfde beginsel is het wat iemand in het plan van het evangelie het hoogst mogelijke doet bereiken, want iemand een waar geloof bezittende, zal een verlangen hebben om te leven in elk onderdeel in overeenstemming met het evangelie van Christus, wat, naar luide van de woorden van Paulus, eene kracht Gods is tot zaligheid.

Thans werd er door Ouderling J. E. Adams op schoone wijze een solo ten gehoor gebracht.

Ouderling Henry W. Hansen verklaarde nu op zijn bekende, welbespraakte wijze, de leerstelling der Heiligen met betrekking tot het bevoegde gezag, zoo noodig geacht door de Kerk van Christus, zeggende dat de macht om in den naam des Heeren te handelen verloren was geraakt in de eeuwen direct volgende op den dood van Christus en Zijne apostelen. Om deze macht opnieuw hersteld te krijgen is het noodig dat iemand door den Heer door middel van openbaring dient te worden geroepen, terwijl de spreker verder vele schoone voorbeelden gaf uit het Oude- zoowel als uit het Nieuwe Testament om deze beweringen te ondersteunen. Het is de onvoorwaardelijke verklaring van de Kerk van Christus van de Heiligen in deze dagen dat hunne dienaren op dezelfde wijze als in oude tijden alzoo zijn geroepen.

Een Engelsche lofzang werd thans op zeer verdienstelijke wijze door het koor gezongen, waarna de dankzegging werd uitgesproken door Ouderling Estel L. Wright.

De namiddagvergadering gehouden om 2 uur, werd geopend met gebed door Ouderling Keith R. Jensen, nadat gebruikelijk door de vergaderden eerst een lofzang was gezongen. Voorts werd, na het zingen van het tweede lied thans door het koor, bij monde van Pres. Le Grand Richards een nieuw lid bevestigd. De algemeene en plaatselijke autoriteiten werden voorgesteld en eendrachtelijk goedgekeurd. Een verslag van het gedane werk der zendingen van de conferentie gedurende de laatste zes maanden werd voorgelezen en eveneens goedgekeurd op de gebruikelijke wijze. President Richards sprak een woord van dank uit en hooge waardeering voor de pogingen der zendingen zoowel als het locale priesterschap, het werk waarvan in het rapport was inbegrepen.

President Jones, de eerste spreker, zeide dat het hem eene vreugde was te mogen luisteren naar het verslag van het werk juist gelezen, ofschoon het hem dacht de grootste vreugde te zijn te bedenken dat al dit werk gedaan was in den geest van liefde. Het gebrek aan liefde voor de goede zaak was de oorzaak

van den afval die zich openbaarde in Zijne kerk kort na den dood van Christus. De liefde van Zijne volgelingen voor Zijn werk was in die dagen niet groot genoeg om hen voldoende sterk te houden in het werk door Hem ingesteld. De verklaring van Christus in aloude dagen was alreeds dat de liefde het grootste beginsel is van het evangelie. Onze naasten te dienen is de liefde in practijk gebracht in het beginsel wat ons terug zal kunnen brengen.

Ouderling Henry A. Thornock haalde aan van verschillende verzen uit het Nieuwe Testament, aantoonende dat het betalen van tiende eene wet was van God aan Zijne kinderen gegeven opdat zij hunne neiging tot zelfzucht zouden kómen te overwinnen met betrekking tot de dingen der aarde, zoowel als om mede te helpen in het opbouwen van Gods koninkrijk op stoffelijk gebied, vele beloften belovende aan de getrouwen in deze wet.

Een solo werd gezongen door Ouderling Franklin R. Smith.

President Ray D. Fitzgerald zeide dat zooals het vergezellen van zegeningen verbonden was aan de wet van tiende, zoo eveneens de zegening van een sterk en gezond lichaam is het gevolg van het onderhouden van het Woord van Wijsheid. Om ten bewijze te strekken van deze waarheid, werden uitspraken aangehaald van mannen verbonden aan onderscheiden Universiteiten, en dit in verband gebracht met de sterkte van het menschelijk lichaam zoo wanneer doelmatig en gezond gevoed en getraind.

President M. Barton die voor vele maanden het leiderschap had gehad over de gemeente te Rotterdam en voor de laatste tien maanden over de Amsterdamsche conferentie had gepresideerd en thans op het punt stond om als eervol ontslagen zendeling naar huis terug te keeren, benutte deze eenige gelegenheid hem nog geschonken om tot de Rotterdamsche gemeente te spreken, door een sterk en waardig getuigenis te geven van de waarheid van het evangelie, als zijnen wensch het uitsprekende dat allen die hij op zijne zending gekend had alhier, getrouw mochten blijven ten einde toe.

Nadat een slotzang was gezongen werd de vergadering met dankzegging gesloten door Ouderling Glen S. Parkinson.

De avondvergadering werd gehouden in de zaal van het «Nut.» Begonnen om zeven uur werd het openingsgebed uitgesproken door Ouderling Nico Teerlink, wat gevolgd werd door het ten gehoor brengen van een anderen schoonen samenzang van het koor.

President Mc.Cullough drukte zijne vreugde uit over het feit de zaal ten uiterste te zien gevuld, alsmede ook hier denzelfden goeden geest te zien die zich vertoond had al de voorgaande vergaderingen door. Hij gevoelde dat de dag eene van verheuging was geweest voor de vele heiligen, vrienden en vreemdelingen. Zeer duidelijk werden door hem de voornaamste punten van het evangelie verklaard, in het bijzonder wat de Kerk leerde met betrekking tot den vrijen wil.

Door het koor werd als tusschenzang een Engelsch loflied gezongen.

Zendingspresident Le Grand Richards begon met te zeggen dat enkel het luisteren naar zulke schoone muziek reeds genoeg was om te inspireeren tot de dingen Godes. Het verschil werd verder aangetoond wat er bestaat tusschen het hebben van eenen bijbel en het hebben van het evangelie, dewijl het bezit van het evangelie iemand er toe brengen moet om wat in den bijbel geschreven is in practijk te brengen. Het geloof der Heiligen is zoodanig als was het geloof van den melaatschen Syriër die zich zeven malen doopte in de wateren van den Jordaan om genezing te vinden, daardoor enkel gehoorzaamheid betoonende. Nog werd met een enkel woord gewag gemaakt van de eerste beginselen als door de Heiligen geloofd en in toepassing gebracht, als zijnde in volkomen harmonie met datgene wat in den bijbel als het woord van God in vroegere dagen, beschreven staat.

Door vier zendelingen werd thans een kwartet ten gehooore gebracht.

Ouderling B. Tiemersma, assistent-redacteur van de Ster, begon zijne toespraak met te zeggen dat de vergaderingen der conferentie als onvoltooid zouden kunnen worden geacht zoo er niet met een enkel woord gewag werd gemaakt van het Boek van Mormon. Door den spreker werd een kort maar belangrijk overzicht gegeven van het leven van den profeet Joseph Smith, als inleiding op de voortkoming van het boek. Veel nadruk werd gelegd op het eerste visioen hem — den profeet — verschenen, wat pas jaren nadien door andere meerdere openbaringen werd opgevolgd en waardoor het geloof van den jeudigen ziener zeer op de proef werd gesteld. De aandacht werd verder gegeven aan de wijze waarop het boek van Mormon vertaald geraakte, en tevens welke bewijzen voor de echtheid ervan bij kunnen worden gebracht. Met het geven van een ernstig getuigenis besloot spreker zijne rede.

Nadat door het koor ten slotte nog één lied was gezongen, werd deze laatste vergadering met dankzegging gesloten door Ouderling Chas. E. Clark.

Iets zeer belangrijks zoude ontbreken in het verslag van deze conferentie zoo niet met een enkel woord in het bijzonder melding werd gemaakt van de excellente muziek voortgebracht door hen die deel namen aan het muzikale programma. In het bijzonder was het werk van het koor eene inspiratie voor elkeen die het genoeg had de zangers te hooren. De Rotterdamsche vertakking mag trotsch zijn op een zoo prachtige organisatie, en zij die direct verantwoordelijk zijn voor haar succes, kunnen niet hoog genoeg worden gewaardeerd.

RICHARD B. WEST, Secr.

AANGEKOMEN.

Op 28 Jan. 1914 zijn te Rotterdam aangekomen de volgende ouderlingen :

D. Milton Marble van Deweyville, Evan L. Aiken van Spring City en Gosse Slot van Ogden, alle drie plaatsen in Utah. Ouderling Marble is de Amsterdamsche, en ouderling Aiken de Rotterdamsche Conferentie als arbeidsveld aangewezen, terwijl ouderling Slot welke in gezelschap van vrouw en twee kinderen hier zijn tweede zending hoopt te volbrengen, eveneens in de Amsterdamsche conferentie is geplaatst.

OVERLEDEN.

Te Haarlem is op 16 December 1913 overleden, broeder Jacob Beyer. Broeder Beyer was gedoopt door ouderling Roscoe W. Evans op 10 Sept. 1911, en op denzelfden datum door ouderling H. T. Hall bevestigd.

Te Salt-Lake-City zijn overleden, zuster Susanna F. de Korver, geboren 25 Juni 1880 te Utrecht, gedoopt 5 Sept. 1898 door ouderling A. A. Hinckley, overleden 3 Dec. 1913.

Broeder Leulf Noordhoff, geboren 19 Maart 1863 te Noordhorn (prov. Groningen), gedoopt 27 April 1899 door ouderling Hyrum Hand te Groningen, aldaar eveneens bevestigd, en overleden op 27 December 1913.

Eén dag toch in uwe voorhoven is meer dan duizend; ik wil liever bij het huis mijns Gods aan den drempel staan dan wonen in de tenten der boosheid. Want Jahwe God is een zon en schild, Jahwe geeft gunst en eer; hij onthoudt het goede niet aan hen wier wandel onberispelijk is. Jahwe der heirscharen, gelukkig de mensch die op u vertrouwt!

Koning Azaf, naar de vert. van Hooykaas.

Zij, die door den Heer voor belangrijke doeleinden bestemd zijn, worden door Hem opgevoed in de school van den tegenspoed.

Zina D. H. Young.

INHOUD.

Een gelijkenis en een toepassing	Blz. 33	Ontslag en Benoeming . . .	Blz. 40
Verplaatst.	„ 36	Een woord van wijsheid . . .	„ 41
Een waar volgeling van Christus.	„ 36	Statistiek verslag	„ 43
Afscheidswoord.	„ 36	Verslag van de Rotterdam-	
Bij het ontstap van Pres. Hair	„ 39	sche conferentie.	„ 44
		Aangekomen.	„ 48
		Overleden.	„ 48